

Fristelsen til at gifte sig noget tidligere er saa stor, at det vel ikke kan betvivles, at Flere vilde give efter for den, naar de nugældende Paabud ere hævede.

Endelig have de tidnævnte Indskrænkninger og Forbud havt den velgjørende Virkning, at anspore de Officerer, som ønske at gifte sig, til ved hyerlig Anstrængelse at erhverve sig Indsigter og Kundskaber, som give dem Adgang til et passende Erhverv i deres dem levende Frihed, og derved Midler til at kunne forsørge en Familie og erholde Tilladelse til at gifte sig, ligesom de have hindret de mindre Energiske fra at foretage et Skridt, de senere vilde have Anledning til at ønske ikke var skeet.

Det turde derfor være i høi Grad betænkeligt at have de nu bestaaende Indskrænkninger i Officerernes Frihed til at indlade dem i Ægteskab, og navnlig paa den Maade, som af Majoriteten er foreslaaet, selv ikke med den Moderation, som indeholdes i det subsidiaire Forslag. Det skulde nemlig synes, at den Omstændighed, om en Officer er 24 eller 25 Aar er lidet af Betydning; men det, hvorpaa det i nærværende Sag kommer an, er, om han har saadanne Indkomster, at han kan have om endogsaa kun et tarveligt Udkomme med Familie. I 25 Aars Alderen er Officeren i Regelen Secondlieutenant naar det gaaer meget heldigt, Premierlieutenant; i sidstnævnte Ægteskab er hans Gage høist 560 Rbd., hvormed

man — hvor relativt det end kan være, hvad der udfordres til en Families Forsørgelse, — dog vil erkjende, at en Familie ikke kan leve i de Forhold, hvori Officererne ere satte og hvori man maa ønske at de fremdeles vilde forblive.

Paa den anden Side fortjener det nøie at overveies og at undersøges, om — stadigt med Hensyn til Officerernes eget Vel — nogen Moderation eller Forandring i de nu i denne Retning gjældende Bestemmelser kunde og burde foretages. Naar man her ikke finder Anledning til at gaae nærmere ind paa denne Side af Sagen, saa er Grunden dertil den, at, som bekendt, en ny Organisationsplan for Armeen er udarbejdet, hvorved Officerernes Forhold, saavel med Hensyn til Gagering som Anciennetet, kan blive forandret. De Forslag, man muligt nu, uden at kjende denne nye Plans Indhold, kunde finde hensigtsmæssige, vilde maaskee senere, naar Planen var bekendt, sees at være forfælede. Da endelig nærværende Sag i hvert Fald ikke kan findes paatrængende nødvendig for Diebliffet, men ret vel kan taale at udsættes til næste Rigsdags Samling, saa troer Minoriteten, i Henhold til Foranferte, at have begrundet følgende Indstilling til det høitærede Thing:

„At Majoritetens principale og subsidiaire Forslag, saavel som det foreliggende Lovudkast, ikke antages“.

Kjøbenhavn, den 11te December 1852.

Flensborg,
Ordfører

Lüttichau.

Dvist.

A. A. Sørensen.

Beutner.